

ויותר מכך, הרי במדרש (ויק"ר כא, ז) כתוב שאם אהרון ירצה להיכנס במשך השנה לתוך הקודש אם הוא יעשה כסדר יום הכיפורים הוא יוכל להיכנס לקודש הקודשים, נו, עם כזה היתר צריך אזהרה שלא ירגיל עצמו.

אלא אמר הגר"מ חדש, הרגל הוא הופך לשלטון בכל דבר, לכל דבר מתרגלים, ואז זה הופך למצות אנשים מלומדה, וכשמתרגלים מאבדים את כל הטעם הטוב.

הנה לנו דוגמא, 'ברכת החמה' אחת לעשרים ושמונה שנה מגיעה, ברכה כמו ברכת 'שהכל', ומה לא עושים בשביל כך... 'שהכל'... ו'אשר יצר'... כמה פעמים ביום אנו אומרים את זה ובכלל אנחנו לא שמים לב, זה מלומדה, ההרגל מוריד לנו את כל הרגש.

אנו מוצאים את זה גם בבית המקדש, הפסוק אומר (יתחזקאל מו, ט) שהבא דרך שער צפון יוצא דרך דרום והבא דרך שער דרום יוצא בצפון, (וכך בבית הכנסת צריך שיהיה ב' פתחים שמאחד נכנס ומאחד יוצא) וזאת בכדי שאם יראה אדם כל הזמן את אותו פתח יתרגל ולא ירגיש במורא, (כך ידוע שמרן שר התורה שליט"א כשבנו לו דרך מיוחדת לבית הכנסת לדרמן, דאג לכך מרן שיהיו ב' פתחים. ועיין בסידור מרן הגר"ח עמ" 32 בהלכות) וכך גם כותב החסיד יעב"ץ (בפירושו לאבות פרק א משנה ד על הפסוק הזה) 'הקפיד ה' שלא יראה ב' פעמים ונבזה בעיניו כמו בשער ביתו, וקירות הבית כקירותיו'.

האויב הכי גדול לאדם הוא ההרגל, ההרגל הופך למלומדה ומאבד את כל הרגש, וכך מפסידים את הכל.

אמר המשגיח הגר"מ דווקא בגלל שתמיד הקב"ה נראה שם בעמוד ענן, ודווקא בגלל שאהרון יכול להיכנס שם, כל זמן שיעשה כסדר היום, דווקא זה סיבה לאזהרה, יש כאן סיבה שתביא להרגל אתה יכול להפסיד ולאבד את הכל, אתה צריך אזהרה ואל יבא בכל עת אל הקודש, ולא ימות - כי בענן אראה על הכפורת' תזהר שלא תתרגל, תזהר שלא תאבד את הרגש. (מובא בספר לתתך עליון)

על נדב ואביהו כתוב 'ויחזו את האלוק' ויאכלו וישתו' ובתרגום כתוב והווי חזו בקורבני הון כאילו אכלו וכאילו שתו, ואע"פ שהוא דבר טוב, אך הדימיון לאכילה ושתיה משמע שהיה פה משהו שמיעט בכבוד השכינה, הם הגיעו לדרגות הכי גבוהות אך נתחייבו מיתה כי אדם שמתרגל מאבד את כל הרגש של הקדושה.

ידוע איך שהאר"י ז"ל היה רועד וזוחל לציונו של רבי שמעון בר יוחאי, ואנחנו - הולכים ובאים בלי שום פחד - איבדנו את כל הרגש...

אבא ע"ה סיפר לי פעם, על סבא ע"ה שהיה אחד מהמקורבים לגאון ר' חיים עוזר גרוזינסקי זצ"ל, (הם היו שלשה מקורבים וסייעו בידו בעבודת הכלל, היו עימו גם ר' זלמן סורוצקין ור' מאיר קרליץ), אחד הפעמים שאבא בא עם סבא ראה אותו רועד כשהוא נכנס לר' חיים עוזר...

מרן הרב מבריסק זצ"ל סיפר על הגאון ר' ברוך בער זצ"ל איך שהיה מפחד להכנס לביתו של רבו ר' חיים, וכשר' חיים

ששפך חמתו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות

הגזירה המרחפת עלינו היא גזירה נוראה, כולנו צריכים נחמה, אבל מה, מה ינחם אותנו, איך בכל זאת נוכל להרגיע את עצמנו.

הראני מאן דהו את דברי הכלי יקר בפרשת כי תצא 'קצת דברי נחמה' עה"פ (כג, ו) 'ויהפוך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה', אומרת הגמ' (סנהדרין קה, ב) ויהפוך ה' אלוקיך את הקללה שרק אחת מהקלות, וזוהי קללת בלעם על בני הכנסיות, זוהי קללה שנהפכה לברכה, ותמה ע"כ הכלי יקר איך יתכן שקללה כזו תהפך לברכה מה שייד שזה עצמו יהיה ברכה, וכי סגירת בתי הכנסת יכולה להיות ברכה?

אלא מבאר הכלי יקר ע"ד שאמרו בגמ' (קידושין לא, ב) על הכתוב "מזמור לאסף" - קינה לאסף מבעי, דהרי קאי אחורבן ביהמ"ק, אלא ששפך חמתו בעצים ובאבנים ולא שפך חמתו בבשר ודם, כך גם קללת בלעם שלא יהיה להם בתי כנסיות ובתי מדרשות לטובתם הוא, כימי שיש לו משכון ליתן אותו בחובו לא גובים ממנו נפשות, וזה מש"כ ויהפוך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה, כי נוסח הקללה עצמה שהיא לא יהיה להם בתי כנסיות, נתהפכה לברכה כי ע"י שלא יהיה בתי כנסיות ינצלו הנפשות. מקצת נחמה.

אך אומר לכם אחי, מאנה להנחם, הזוהי נחמה?! - נתאר לעצמנו אדם מליונר שהיה ברשותו מאה מליון דולר והוא הפסיד תשעים מליון דולר, הוא בוכה ומצטער ובאים לנחמו, תראה אומנם הפסדת תשעים מליון אבל עשר מליון לפחות נשאר לך... לא הפסדת הכל...

או דוגמא קשה מכך, בשואה אמא לעשרה ילדים איבדה חמש מתוכם ובאים לנחם אותה, תראי נשאר לך חמש אחרים תתנחמי בנותרים - הזוהי נחמה?! אכן ישנם את הרגעים שיכלו להיות רעים יותר על הבני אדם והקב"ה שפך חמתו על עצים ובאבנים אבל זה מראה שישנה מידת הדין מתוחה עלינו, זה מראה שהיה צריך להיות כזו גזירה נוראה...

ויותר מכך הרי גם כששפך ה' חמתו על בית המקדש עדיין אין לנו חיים, 'רחם על ציון כי היא בית חיינו' הבית חיינו איננו, וכמו שאמר הגר"א שהדור שאחר החורבן הוא כמת בפני החי. ועל הדור שלו אמר שהם רקב עצמות, ומה אנחנו... וזה בלי בית המקדש. אז מה עכשיו שזה גם בלי בית המדרש, ודאי זוהי גזירה הרבה יותר נוראה שלא היתה כמותה מימות עולם, שכן זה מקיף את כל העולם כולו.

שלא תהיה מצות אנשים מלומדה

אך מלבד זו שאין זו נחמה, אף אסור לנו להתנחם, ונקדים, בפרשה שלנו (אחרי טז, ב) 'ואל יבא בכל עת אל הקדש וכו' ולא ימות כי בענן אראה על הכפורת' וברש"י כותב 'כי בענן אראה' כי תמיד אני נראה שם עם עמוד ענני, ולפי שגלוי שכניתי שם, יזהר שלא ירגיל לבא.

שאל ע"ז המשגיח הגר"מ חדש זצ"ל וכי בגלל שהקב"ה נמצא שם תמיד צריך אהרון להיזהר שלא להיכנס שם תמיד.

לשמוע ליצה"ר, את זה באיתי להפקיע ממך, רצייתי להחזיר אותך לרגש הראשון, אנוס אין עליו תביעה אבל הרגש חייב להיות אצלך שזה יהרג ואל יעבור.

ולענייננו, כרגע כשאנו מדברים על סגירת בתי הכנסיות ובתי המדרשות, אומנם הכל ממשיך להיות כרגיל שומעים שיעורים דרך הטלפון, שומעים שיחות וועדים דרך הטלפון, לומדים בחברותא דרך הטלפון, (והר"ר יעקב דאג שלא סתם לשמוע דרך הטלפון אלא גם שיוכלו להשתתף ולשאול תוכי"ד) יש כזו הרגשה נעימה נמצאים בישיבה אבל בבית, אוכלים את האוכל של אמא, יש לי את המיטה שלי - זה כבר לא נורא, מרגישים טוב במצב שלנו.

זה נורא ואיום, אם זוהי ההרגשה זה פשוט מפחיד, אסור לנו להתנחם, ומרן שה"ת שליט"א אמר שאין לנו גזירה נוראה מזו שנסגרו לנו בתי כנסיות ובתי המדרשות, אל לנו לאבד את הרגש.

גרשוני מהסתפח בנחלת ה'

מבט נפלא שמעתי מחתנא דבי נשיאה הגר"ז ברלין שליט"א, הגמ' בברכות (נו,א) אומרת הנכנס לאגם בחלום נעשה ראש ישיבה, ליער נעשה לראש בני כלה, וברש"י מסביר, אגם - שיש בו קנים גדולים וקטנים סמוכים זה לזה, סימן לראש ישיבה שהקטנים והגדולים מתקבצים יחד ובאים לשמוע דרשה מפיו, ויער - אילנות גדולים ואינם סמוכים זה לזה וכו' והם תלמידים שמחזרים על שמועתם או תלמידים שלא יבינו בדברי הרב כדי הצורך והוא מחזר אחרי הרב ומסביר להם, זה ראש בני כלה.

אבל כאן בגמ' כתוב דבר נוסף, ראש ישיבה זה אחד כמו אגם, אגם זה משפחה אחת, הגדולים עם הקטנים כולם סמוכים זה לזה, זה ישיבה, והחולם ע"ז הוא ראש הישיבה.

אלו הם דברי חז"ל, אינם מליצות, זוהי המציאות, ישיבה זה משפחה, ישיבה זה חיבור מיוחד, משפחת ארחות תורה זה המקום שבו מתקבצים יחד כל בני המשפחה עם הריתחא דאורייתא והמיוחדות של ארחות תורה, עם המיוחדות של הבית מדרש, וכל אחד עם המיוחדות שלו, אסור לנו להפסיק לרגע את ההשתוקקות לחזור למשפחה שלנו, את הרצון להגיע אל האגם בבית מדרש שלנו כולנו יחד.

חז"ל דורשים על הפסוק ושננתם לבניך אלו התלמידים, וקשה שא"כ שיהיה כתוב ושננתם לתלמידך, והיה אומר רה"י הגר"י סרנא זצ"ל שבא ללמדנו שרב שאינו אבא אינו רב, ותלמיד שאינו בן אינו תלמיד, ולהאמור יש פה ענין נוסף שיחס הרב והתלמיד עם קשר משפחתי כמו בן ואבא שמחברים יחד, וע"ז אחז"ל כאילו ילדו.

וזה מה שנאמר 'כי גרשוני מהסתפח בנחלת ה'" לא הכוונה להפסיק ללמוד אפשר להמשיך ללמוד אבל את החיבור הזה, את הקשר הזה עם בית ה', את זה איבדנו (עפ"י המצודות).

הדוד ר' אליה משקובסקי היה אומר על התורה כתוב כי הם חיינו התורה היא החיים (ומכש"כ בפרשה ושמרתם את חקתי ואת משפטי וכו' וחי בהם (יה, ה)) על בית המקדש אנו מתפללים רחם על ציון כי היא בית חיינו, הבית המקדש זה בית של תורה, וכשהחיים אינם בבית זה אומר שיש גלות, התורה היא החיים והישיבה היא בית חיינו, כעת שאין אנו בתוך הבית חיינו אנו נמצאים בגלות.

וזה כוונת הגמ' במכות (י, א) תלמיד שגלה מגלים רבו עמו, שנאמר "ונס אל אחת מן הערים האלה וחי", אם אין את

היה רואה אותו ואומר לו להכנס היה ר' ברוך בער כנס בפחד וחלחלה ומקבל את כל מה שר' חיים אומר בלי לשאול שום שאלה (ולכן ר' ברוך בער מאוד מקצר בדברים ששמע מר' חיים והוא רק מסביר אותם להבנתו). [היה פעם שר' חיים סבל יסורים קשים ובא ר' ברוך בער ואמר אני רוצה לסבול במקום הרביה, ור' חיים אמר לו שאסור לומר כן, ר' ברוך בער לא שאל שאלות ויצא, ובחוץ התחיל לחשוב עד שהגיע לגמרא שאבדתו ואבדת רבו אבדתו [קודמת] אסור לתת להרגל להפוך לשגרה שמאבדת את כל הרגש.

אל לנו ליתן לשגרה לנחם אותנו

כך זה ההרגל כשהוא הופך את הטוב לשיגרה, אך זה גם להפך, לפעמים מתוך ההרגל לא מגיעים לטוב.

וסיפר לי הרה"ג ר' גרשון קליבנסקי זצ"ל ששמע פעם אחת מחכם אחד, משל לאב ובנו שהלכו בדרך רחוקה ובאמצע הדרך נכנסו אל תוך יער עבות ולא מצאו דרך מוצא, עברו ימים וכבר הצידה שהכינו מראש אזלה, לא נשאר להם מה לאכול, הילד התחיל לבכות 'אבא אני רעב' 'אבא אני צריך אוכל', חיפש האב ומצא דבר מאכל מעצי היער ונתן לבנו, לא עבר זמן רב והתחיל הילד לבכות, אך לא מרעב, הפעם הוא בוכה משום שהדבר גורם לו לכאב בטן, וכך חוזר ונשנה הילד רעב והאבא קוטף מעצי היער וכואב לילד הבטן וכו' וכו', לאחר כמה חודשים התרגל הילד, הוא בא לאבא בשמחה 'אבא, אתה יודע, כבר לא כואב לי הבטן' התחיל האבא לבכות, 'מה? למה? - סוף כל סוף אני אוכל ולא כואב לי הבטן...' א"ל האב, בני, כל זמן שכואב לך הבטן אני יודע שאתה זוכר שאתה לא במקום שלך ואתה מחפש איך לצאת מפה, אתה יודע שאתה חייב לצאת מפה, אם לא ימשיכו לך הכאבי בטן כל החיים... אתה תחפש את הדרך בלי להתיאש ובסוף תמצא. כעת שכבר התרגלת, וכבר לא כואב לך הבטן, אתה כבר משלים עם המצב - זה גרוע מכל, עכשיו אתה כבר לא תטרח לחפש את הדרך לצאת מפה ותמשיך לבלות כל חיך ביער, וחבל.

המתמיד הגדול של מיר הגאון ר' חיים שמואלביץ זצ"ל לא עזב את הבית מדרש בכל מחיר, פעם אחת נחלה והגיע לחוס גבוה מאוד עד שנאלץ לשכב במיטה, אחרי שבוע שכבר הרגיש יותר טוב חזר מיד לבית המדרש ופגש בו המשגיח ר' ירוחם, 'חיים מה יהיה איתך - שבוע שאתה כבר לא נמצא בבימי"ד, אתה תהיה עם הארץ בסוף' ר' חיים נבהל והתחיל להתנצל ולהסביר שהיה לו חוס גבוה ובלית ברירה נפל למשכב, אך ר' ירוחם בשלו, ור' חיים מנסה שוב להסביר את מצבו, ור' ירוחם ממשיך לגעור בו.

לאחר מעשה הסביר לו ר' ירוחם, אצל בני גד ובני ראובן כתוב שאחרי שמשו רבינו הוכיח אותם אומרים בני גד ובני ראובן למשה רבינו שהם מבטיחים שהם יצאו חלוצים לפני העם למלחמה ולא ישובו עד אחרי החלוקה וכו', שאל ר' ירוחם אם בני גד מוכנים לעשות את זה למה הם לא אמרו למשה מיד שזה היה כוונתם מראש ולהבטיח שהם יצאו ראשונים למלחמה, אלא את זה משה רבינו בא להפקיע מהם, משה רבינו בא להוציא מהם מחשבה אחרת, משה רבינו רצה שיהיה ברור להם שאין דרך אחרת מלבד זה.

אמר לו ר' ירוחם, דע לך, עד היום המושג להיות במטה או בחדר באמצע הסדר היה מופקע אצלך, זה היה יהרג ואל יעבור, כעת, עבר שבוע וראית שלא קרה לך שום דבר, נכון אתה היית אנוס ובלית ברירה וכו' אבל זה כבר לא מופקע אצלך, אתה פתאום רואה שלא מתים מזה, זה כבר לא יהרג ואל יעבור, ומי יודע אם כעת לא תמצא עוד סיבות

החיבור אין חיים, אם הרב לא מתקרב אליו, אם הבית מדרש לא ממשיך להיות צמוד אליו בגלות, חסר את, וחי בהם.

כי הם חיינו - בעולם הזה

על ציון נאמר אין לה דורש, מכלל דבעי דרישה, כדי לזכות צריך לדרוש, לצעוק אל ה', להראות לו שאנו רוצים, אנחנו חיים, אבל להרגיש שחסר לנו בחיים, אנו רוצים לחזור כבר לבית חיינו, אם לא נצעק אל ה', מי יודע כמה זמן עוד נמשיך בגלות.

הרה"ג ר' אפרים ברודיאנסקי היה עילוי עצום עם המון אהבת תורה, כבר מגיל אחת עשרה הוא עזב את הבית והלך ללמוד במרחקים, באותם ימים לא היו עדיין כמו היום אכסניות בתוך הישיבות, לא היה מקום לאכול ולישון בתוך הישיבה, כולם היו מתארחים אצל בעלי בתים ושם היו אוכלים וישנים, ר' אפרים זכה לבעל בית טוב שדאג לו לאכול ולמקום לישון כמו שצריך... ביום מן הימים ר' אפרים פתאום עזב את אותו בעה"ב, כולם התפלאו, היה לך כ"כ טוב שם למה עשית את הצעד הזה לא חבל, אמר להם ר' אפרים לאותו בעל בית הגיע קרוב משפחה סטודנט, וראיתי איך שהוא חגג סביבו כל הזמן הבנתי מה ההשקפת עולם שלו, אם הוא כל הזמן מסביב הסטודנט זה אומר שבשבילו העוה"ז זה הסטודנט, כל מה שהוא צריך אותי זה רק כי הוא דואג לעולם הבא שלו, ואני ההיכי תמצא לזה, אוי לי אם אני ידבק בכזו השקפת עולם, אצלי התורה זה העולם הזה, העולם הזה שלי זה תורה... את זה אנו צריכים להרגיש וממילא נבין מה חסר לנו, וכך נדרוש את זה מהקב"ה ונראה לו עד כמה שאנחנו כבר לא יכולים.

'אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו'!'

ומה עלינו לעשות - חז"ל נותנים לנו עצה, אנו נמצאים כעת בבית וקשה, לומדים לבד, כל היום נמצאים בלי קול התורה שאנו רגילים...

חז"ל אומרים 'כל המקבל עליו עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ' - צריכים אנו לקבל על עצמנו עול תורה, (כזו גזירה נוראה על עולם הישיבות בכל העולם כולו לא היתה מעולם, זו גזירה נוראה, ודאי חסר לנו בעול תורה).

ומהו העול תורה?

בחז"ל בכמה מקומות (בילקו"ש ובמד"ר ועיין ילקו"ש שלהי איוב תתקכ"ח) מובא עה"פ "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו" א"ר בנימין בן לוי אם ילך אדם ויגע בתורה וישב לו אני מראה מעשיו לבריות.

וכי מה אכפת לאדם ללמוד לבד, מה זה משנה אם הרבים ידעו או לא, ובשביל מה בכלל הקב"ה צריך להודיעו לרבים?

הפשט בזה, אדם לפעמים יושב ולומד לבד, הוא מרגיש שחסר לו, חסר לו את הבית מדרש, חסר לו את הריתחא דאורייתא, אין לו את החברותא, אין לו את האוירה של הבית מדרש, הוא מרגיש שקשה לו ללמוד כך, הוא חושב שהלימוד לבד הוא פחות בערך. והרי אומרים חז"ל אפילו אחד שעוסק בתורה שכינה כנגדו (אבות ג, ב ובתפא"י יכין) בא הקב"ה ואומר אני מודיע אותך לרבים - את הצער שלך, אני מודיע את הקושי שלך ואת הערך של הלומד בעמל, ה- לפום צערא אגרא - השכר והסייעתא דשמיא שלך הרבה יותר, כמה שהקושי הוא יותר גדול כך השכר הוא עצום ולפי מה שתזכה ידעו כולם את העמל שנמצא מאחוריו.

המשגיח הגר"ש וולבה זצ"ל היה אומר שעיקר השטייגען שלו בחיים היה כשהוא היה לבד בזמן המלחמה בשבדיה זמן רב, וכך גם מספרים על מיר שעיקר השטייגען של הישיבה היה כשהם היו בשנחאי וזו היתה התקופה הכי יפה של מיר, דווקא בזמן הקושי והבדידות, דווקא בזמן צער זה הזמן שהם גדלו - את זה הקב"ה מודיע לרבים - את השוי והערך של השעות הקשות שהיית לבד.

תמיד מספרים לנו על כל מיני גדולי ישראל שצמחו מכלום, כאלו שהיה להם ראש קשה, ולא היו הכי מוצלחים ובכ"ז בסוף הם גדלו (מספרים את זה על מרן הרב שך, על מרן הרב וואזנר, על הגר"ח קמיל זצ"ל) פעם שאלתי את מרן ראש הישיבה האם זה נכון מה שמספרים לבחורים שלא העיקר זה הכשרון אלא ההתמדה, האם מרן ראש הישיבה מכיר אחד כזה שהיה קשה בלימוד ובזכות ההתמדה שלו הצליח? - הרים מרן רה"י את עיניו במבט חודר ואמר לי 'הנצי"ב מוואלוז'ין טוב לך', והסביר לי מרן - ראש הישיבה הכי גדול, ר"מ, ורב, חיבר ספרים בכל מקצועות התורה מרומי שדה על הש"ס, עמק דבר על התורה, משיב דבר על תשובות בהלכה, והחיבור הכי חשוב עמק שאלה על שאילתות דרב אחאי, כל התורה כולה...

כשהנצי"ב היה בחור בערך בגיל שבע עשרה הוא היה מהמתמידים הגדולים אך הוא לא היה כשרוני, הוא לא ידע להבין סימן אחד בקצוה"ח מה שילדים כבר ידעו ללמוד... כשר' איצ'לה היה רואה אותו פותח קצוה"ח היה אומר לו זה לא בשבילך, זה היה יכול לשבור אותו, אך הוא לא הפסיק ללמוד, הוא המשיך בהתמדה גדולה, (ולמיים ר' איצ'לה לקח אותו לחתן בזכות ההתמדה שלו) והנה מה שיצא מההתמדה...

[מספרים שפעם באו הגבאים של ואלוז'ין ואמרו לר' איצ'לה שהוא פגע בהם בכך שהוא לקח את הנצי"ב לחתן ולא לקח את הכשרוניים שבחבורה והמפורסמים, במוצאי יום כיפור לקח ר' איצ'לה את הגבאים בזמן שכולם רעבים ומחכים לאכול, עברו בקושי עשר דקות מצאת הצום, ור' איצ'לה לוקח אותם לביתו של הנצי"ב ולמולם הם רואים את הנצי"ב כבר יושב ולומד כאילו הוא אחרי שינה וסעודה דשנה זוהי ההתמדה שלו...

גם ר' איצ'לה עצמו לא ידע להעריך רוב גדלו, עד שלאחר שנים ראה ששלח לו מכתב אחד מגדולי הדור (הרד"ל) ובו הוא כתב לו תוארים רבים שמתוך כך הוא הבין את האוצר שיש בו ועוצם גודלו ותפארתו, ואז הוא נתמנה להיות הראש ישיבה של וואלוז'ין ולימד את גדולי ראשי הישיבות דאז ר' חיים, ר' שמעון ועוד, כל גדולי עולם למדו בוואלוז'ין 'אני מודיע אותו לרבים'.

יכול כמוני - אפילו הקטן שבישראל

נקודה נוספת, ידוע - במעשה קטן אפשר לגדול ומאידך אדם גדול יכול לאבד הכל במעשה הכי קטן. אדם הראשון עם כל הגדלות שלו במעשה אחד הפסיד הכל, משה רבינו בגלל שהכה את הסלע במי מריבה בגלל זה הוא לא נכנס לארץ ישראל ובגלל זה לא נבנה בית המקדש ועד עכשיו אנחנו בגלות... אם לא זה היתה הגאולה השלימה כבר מזמן. על חזקיהו כתוב שבגלל שהוא לא אמר שירה הוא לא נהיה משיח וכהנה רבות.

לעומת זאת, הגמ' בשבת (לג, ב) מספרת על רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו שהיו במערה שנים עשרה שנה עד שיצאה בת קול ואמרה שמת הקיסר ואז הם יצאו, וכשיצאו הבחינו באנשים העוסקים בצרכיהם ושקועים

יתבא דעתיהו.

וכבר אמר מרן ראש הישיבה זיע"א (כך מביא הגרמ"י שניידר) שכשיהודי אחד מתחזק הוא יכול להציל חמישים איש, וכשזה ציבור שלם הם יכולים להציל אלפים.

כולנו רוצים כבר לחזור לימים כתיקנם, כולם רוצים לחזור לישיבה ולשבת אחים גם יחד, כולם רוצים לחזור להיות יחד בחבורה עם רבותינו, עם היחודיות של הישיבה, עם חיזוק קטן של כל אחד מאיתנו נוכל לחזור לקדמותנו, וככל שהקושי הוא יותר גדול כך השכר הוא עצום יותר, וככה החיזוק הוא יותר גדול, כמה שבחור לא מוותר לעצמו סדרים תפילות שיעורים שיחות, כך נזכה.

נדע, (כך הראני הרה"ג ר' שמריהו רוט) הגמ' בברכות אומרת כל הקובע מקום לתפילתו אלוקי אברהם בעזרו, ובשעת פטירתו מה הבריות אומרות עליו הי עניו הי חסיד מתלמידיו של אברהם אבינו, אברהם היה קובע מקום לתפילתו שנאמר וישכם אברהם בבוקר אל המקום אשר עמד שם וכו', ומה השייכות בכלל בין קביעות מקום לענוה?

מבאר הצ"ח דבר נורא, ברגע שאדם קובע מקום, הרי כשהוא עמד שם בפעם הראשונה המקום קיבל קדושה, ממילא כשהוא קובע מקום הוא בא כבר למקום קדוש ואז התפילה מקבלת משנה תוקף, אבל בעל גאווה לא קובע מקום כי הוא לא מחפש מקום שכבר קדוש הוא חושב שהתפילה שלו מיד תתקבל גם בלי הוספות, הקובע מקום הוא עניו, וכ"ש במקום רינה שם תהא תפילה כך שהקדושה הנוראה הנמצאת שם עולה לפסגות.

(מספרים על הראש ישיבה של פינסק - הרב ויינטרוב, שכשהוא הגיע פעם לווילנא ועמד להתפלל במקום מסוים אמר שהוא מרגיש קדושה מיוחדת, אחד מזקני המקום שמע זאת א"ל אכן, כאן עמד הגר"א פעם אחת והתפלל.

כעין זה מספרים שמרן החזו"א הלך פעם ובאמצע הדרך אמר לבחור שהלך לצידו 'כאן עמדו לפני זמן קצר בחורים ודיברו בלימודי, וביררו וכך הוה, קדושה זה דבר שנשאר ומתקיים).

בואו ונעתיר לפני שוכן מרומים שנזכה לחזור לקדושה הגדולה שלנו, לחזור לבית חיינו שזהו הבית מדרש, שנזכה לקבוע מקום לתפילה ולתורה גם יחד, (אך אל לנו לשכוח שכעת גם בבית צריך שיהיה לכל אחד את הקביעות מקום לתורה ותפילה), ונזכה להוסיף כמה שיותר קדושה ועי"ז נוריד מהטומאה, ואז יעזור ה' ויוציא ממסגר נפשי אבל בשביל מה - להודות את שמך, ולא סתם לבזבז את הזמן ולטייל... ואז נזכה באמת ואשירה לה' כי גמל עלי.

בעולם הזה, אמרו "עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה" מיד כל מי שצדה עינהם אותו היה נשרף, יצאה בת קול ואמרה להחריב את עולמי באתם חזרו למערכתכם, חזרו, לאחר י"ב חודש אמרו משפט הרשעים בגיהנום י"ב חודש, יצאו, ר' שמעון כבר הבין שזהו קיום העולם, אך ר' אלעזר עדיין לא יכל שאת - אלא כל מקום שר' אלעזר שרף ר' שמעון ריפא, והנה עובר לו אדם בריצה ובידו ב' אגודות של הדסים א"ל למה אתה רץ, א"ל לכבוד שבת, ולמה ב' אגודות - אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור, 'יתבא דעתיהו' ר' אלעזר נרגע. מה קרה פה, למה הוא נרגע הרי בסך הכל ראה יהודי א' שעושה חביבות של מצוה - זה אפילו לא חיוב, אמר מרן רה"י זוהי חביבות של מצוה, זה מעשה קטן שהופך עולם 'כל העולם כדאי הוא לוי יתבא דעתיהו.

וזה שייך בכל אדם, הרי הפסוק אומר קדושים תהיו, ודרשו חז"ל, יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני קדושת גדולה מקדושתכם, (תלמידי סלבודקא היו אומרים מה שאתה חושב שיכול להיות - כמוני - את זה תעשה - וזה יתכן, אלא שתמיד קדושתו תהיה יותר) נו, יכול כמוני למי זה נאמר לגדולי ישראל! - זה נאמר לכל אדם מישראל! גם ליהודי הכי פשוט, גם אותו אחד שכמעט לא רואים אותו גם לו נאמר 'קדושים תהיו' ועוד יש הוי"א שממש כמו הקב"ה.

המשגיח ר' מאיר חדש היה אומר 'מי גילה רז זה למסילת ישרים', המסילת ישרים מביא שיש סולם שאיתו מגיעים לשלמות תורה מביאה לידי זהירות, זהירות לזריזות וכו', ועם זה הוא בנה את החיבור שלו.

ומי גילה לו זאת - הגמ', הגמרא בע"ז (כג, ב) אומרת 'ונשמרתם מכל דבר רע' - מכאן שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה, מכאן אמר ר' פנחס בן יאיר, תורה מביאה לידי זהירות זהירות לזריזות וכו'.

ומיהו האדם הזה שנאמר בשבילו ונשמרתם שלא יהרהר, ודאי שזה הולך גם על האדם הכי פשוט, ולאדם הזה יש סולם, ואם הסולם הזה גם בשבילו זה אומר שזה סולם פשוט, וכמובן שהכל מתחיל בתורה - אבל זה לכל אדם 'קדושים תהיו' כל אחד יכול להעפיל אל ההר.

החיזוק שלנו יוסיף קדושה וכך ננצל מכל צרה

וכמובן שאין יהודי פשוט, כל אחד הוא משהו גדול, וכעת בעת צרה נזכיר לעצמנו את דברי המסילת ישרים (פ"י"ט) ואל יאמר האדם מי אני ומה אני, וכי אני ראוי לבקש על ירושלים, האם בתפילתי יתקבצו הגלויות ויחזרו ישראל למקומם, הרי זהו מה שאחז"ל - לפיכך נברא האדם יחידי, האדם צריך להרגיש שכל העולם עומד בזכותו וכל העולם יכול להשתנות בזכותו, במעשה קטן שלו הוא יכול להציל עולם, הנה אותו יהודי שרץ עם ב' אגודות הדסים לכבוד שבת מה הוא עשה בסה"כ... ובזכותו ר' אלעזר בר"ש הבין,

לע"נ
הרה"ג ר' יעקב
בן הרה"ג ר' שכנא קולדצקי זצ"ל
נלב"ע ד' אייר תש"פ
תנצב"ה

לרפ"ו ש
הרה"ג ר' חיים אברהם יצחק
בן מלכה
בתוך שאר חולי ישראל

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגליין במייל: 4166058@gmail.com